Lumemees märtsikuul.

Ilm oli juba wäga ilus ja soe ja linnud laulsiwad nõnda waljuste, et wõis arwata: kewade on käes. Korraga tõusiwad taewas pilwed üles, tuul puhkus jääkülmalt ja lund sadas nõnda palju maha, et kõik maa, katuksed ja puud walged oliwad. Nõnda palju lund ei sadanud mõnikord ka kesk talwe ajal mitte. Poisikesed tuliwad majadest wälja, jooksiwad lume sees ümberringi, loopisiwad üksteist pehme lumepallidega ja ütlesiwad wiimaks: „Teeme nüüd ka üks suur lumemees!“ Nemad wõtsiwad ka hästi suure lumetüki, weeretasiwad seda ümber ja see läks warsti nõnda jämedaks, kui wäga jäme palgi ots. Selle seadsiwad püsti ja see oli mehe keha. Nüüd tegiwad nad sellele lumest käed külge, paniwad ilusa ümarguse lumest pea otsa, tegiwad süest kaks musta silma pea sisse, silmade wahele nina ja nina alla punasest paberist suu, suhu paniwad nemad temale weikse piibu, pihku seadisiwad jämeda kepi ja päha panisiwad punase kübara. Nüüd oli tema waimis, seisis nagu Türklane ja wahtis oma musta silmadega poisikeste peale.

See oli ka wäga poisikeste meele järele ja nemad hüppasiwad tema ümber, tõstsiwad teretades kübaraid, naersiwad, laulsiwad ja nimetasiwad seda lumemeest talwe isaks, aga lumemees ei olnud mitte rõõmus. Tema waatas teise silmaga päikese poole, kes praegu pilwede alt wälja tuli ja märtsikuu lumemeest naeris.

Päikese naeru ei sallinud lumemees mitte. Udu, lumesadu, ja külm oliwad tema meele pärast. Tema oli külma talwe sõber ja kui taewas pilwes oli ja inimeste ninad ja kõrwad ära külmesiwad, siis oli temal kõige parem ja tema oli kõige rõõmsam. Hakas aga päikene soojaste paistma, siis oli temal, nagu hakkaks tema rahu ära kaduma ja kui tema musta räästast ehk lõukest nägi, kes märku andsiwad, et kewade juba teel on, siis sai tema meel nii pahaseks, et tema nemad oma jämeda kepiga oleks surnuks

löönud; aga lõuke ja must räästas oliwad ettewaatlikud ja ei läinud lumemehe lähedale. Lõukene tõusis kõrgele tema pea kohale sinise õhu sisse ja laulis nagu tema troostiks sealt wäga ilusasti, aga must räästas hüüdis temale: „Rääks, rääks! Tee, et sa siit minema saad!“

Ja lumemees waatas pahaselt päikese peale. See aga ei kartnud tema pahast nägu mitte. Tema naeris teda ja ütles: „Nüüd tuleb kewade lillede ja sooja päikese paistega. Häda sulle, lumemees!“

Lumemees hakas tõeste kartma, sest tema teadis, et lumemehed jääwad sojatõppe, kui kewade tuleb. Tema ei julgenud nüüd sugugi enam päikese peale waadata, waid waatas waikselt enese ette maha, aga see ei aitanud kõik midagi. Tema nina sügeles ja temal hakas wäga kange sulg, nii et nina peast ära sulas, siis hakasiwad tema kõrwad kipitsema ja kukkusiwad tükikaupa küljest maha; peale selle tundis tema kanget peawalu ja tema pea sai päewa poolt küljest nii õhukeseks, et kübar wiitu päha wajus, ja nüüd saiwad tema käed ka nõnda rammetumaks, et tema enam keppi ei jaksanud käes hoida. Lumemees nuttis nüüd oma käda nõnda, et tema süest silmad maha kukkusiwad ja wiimaks hakas ka tema kõht walutama nõnda kangeste, et tema ei jaksanud walu pärast piipu suus hoida ja see kukkus maha ühes punaste paberist huultega. Nüüd oli lumemees weel kui lume sammas ja kui päike jälle tema peale waatas, sulas tema kõik ruttu weeks, mis alla lohu poole jooksis. Soetõbi oli lumemehe ära surmanud. Piagi unustati lumemees ka ära, sest kannikeste noppimise juures ja õõpiku rõõmulaulu kuuldes ei olnud mahti tema peale mõtelda.